

var stannande glädje - men en
inbrott af djup melancholi -
det var sista målsägen i vår
Rotta nordiska sällskap - den
närma vintern stod för dörrarna
än några veckor septembervägar
än gifvo inbrott - och vi
skulle skulle skrytas från de
vara under sednade de sedan
ja pyntat till rosin. Tanken
Säpa gaf mig ofta tramps i
kostel och ja minnes mannas
uttryck af våra nya ängest vid
tanken på att nära två långa
år skulle gå innan vi här härt
fannade kvarandra. Fördarane
soro i långa unga - så mycket
kunde de - och det preklade
spedd - ja pekade se min som
stela små stenvägar - i hämma
min fars sista tryck och min öfrets smedning.